

Meditacions: Dimarts de la quarta setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dimarts de la quarta setmana de Pasqua. Els temes proposats són: Jesús obrava fa dos mil anys i actua ara; ningú no ens podrà separar de l'amor de Crist; ser els seus col·laboradors al món.

SOVINT, els caps del poble d'Israel demanaven a Jesús que els mostrés un senyal definitiu que era el Messies: «Fins quan ens tindràs en la

incertesa? Si ets el Messies, digue-ho clar» (Jn 10, 24). A la qual cosa el Senyor va respondre: «Ja us ho he dit, però no ho voleu creure. Tot el que jo faig en nom del meu Pare parla a favor meu» (Jn 10, 25). En efecte, Jesús ja havia fet molts miracles i prodigis que els mateixos caps del poble havien presenciats. I no tan sols això, sinó que també havia exposat la seva doctrina plena d'esperança i d'amor. La predicació quedava avalada per la seva actuació. Per això, en un altre moment va dir: «Si no faig les obres del meu Pare, no em cregueu, però si les faig, i a mi no em creieu, creieu almenys aquestes obres» (Jn 10, 37-38).

Jesús obrava llavors i ho continua fent ara. Per exemple, ho fa i ho ha fet de manera generosa a la nostra vida. Aquest és un àmbit de les accions de Déu que necessitem recordar sovint; de vegades «es perd

la memòria de les grans coses que el Senyor ha fet a la nostra vida, a la seva Església, al seu poble, i ens acostumem a anar nosaltres amb les nostres forces, amb la nostra autosuficiència (...). Moisès adverteix el poble que, un cop arribi a la terra que no ha conquerit, recordi tot el camí que el Senyor li ha fet fer»^[1].

De vegades, com aquells caps del poble d'Israel, podem tenir la temptació de demanar a Jesús proves de la seva divinitat, quan les podem trobar a la nostra pròpia vida. Com li agradava recordar a sant Josepmaria, el poder de Déu no ha disminuït (cf. Is 59, 1), continua fent en nosaltres els mateixos prodigis que va fer fa més de dos mil anys. Podrem recordar tants moments en què Jesús ha estat present cuidant-nos o donant-nos una llum inesperada pel nostre camí. Aquestes realitats —allò bo que fem o que ens passa— ens ompliran d'alegria i seran sempre

expressió de la proximitat de Crist Ressuscitat a la nostra vida. «Ens vindrà bé repetir contínuament el consell de Pau a Timoteu, el seu estimat deixeble: “Tingues present Jesucrist, ressuscitat d'entre els morts” (2 *Tim* 2, 8). Recorda't de Jesús; m'ha acompanyat fins ara i m'acompanyarà fins al moment en què hagi de comparèixer davant seu a la glòria»^[2].

LES OVELLES de Crist en saben reconèixer la veu i els actes. En confiar-hi podem tenir la seguretat de la seva protecció. «Jo els dono la vida eterna —diu Jesús—: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u» (Jn 10, 28-30).

Volem estar sempre a les mans del pastor. No obstant, no faltaran ocasions en la nostra vida en què semblaria que ens allunyem del seu aixopluc. Poden ser moments de gràcia perquè el Senyor ens donarà la força per romandre agafats a ell; ens descobrirà amb més profunditat com és i com actua. Podrem dir amb sant Pau: «N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (*Rm* 8, 38-39). Aquelles paraules de Jesús en què ens assegura estar sempre a les mans «ens comuniquen un sentit de seguretat absoluta i d'immensa tendresa. La nostra vida està totalment segura a les mans de Jesús i del Pare, que són una sola cosa: un únic amor, una única misericòrdia,

revelades d'una vegada i per sempre en el sacrifici de la creu»^[3].

Convençuts d'estar a les mans de Déu, la manera com encarem les nostres activitats quotidianes canvia. De manera especial ens omplirem d'una serenitat més gran: davant els nostres defectes, davant els defectes dels altres, davant el passat, el present i el futur. Sant Josepmaria considerava que els cristians viuen «estimant Déu i sabent acceptar les contrarietats com una benedicció vinguda de la seva mà»^[4].

.....

A LA LECTURA del llibre dels Fets dels Apòstols que ens proposa la litúrgia d'avui, es narra l'arribada dels cristians a la ciutat d'Antioquia. Havien arribat allà en una situació de contradicció, perquè la persecució que es va desfermar després de la

mort de sant Esteve els va fer abandonar el lloc on eren. No obstant, no es desanimen, sinó que parlen amb espontaneïtat sobre Jesús i el seu Evangeli a la gent que els envolta. Narra l'Esriptura que «com que la força del Senyor els afavoria, n'hi hagué molts que cregueren i es convertiren al Senyor» (Ac 11, 21).

Les mans de Déu no només ens protegeixen, sinó que també ens impulsen a treballar per ell al món. Tots podem fer alguna cosa pel Senyor, per difondre el seu escalf en el nostre ambient, portant aquest amor que ens omple. Quant entusiasme ens dona saber-nos col·laboradors de Déu al món! S'explica que durant un dels bombardejos de la Segona Guerra Mundial, el Crist d'una església alemanya va perdre els braços; quan es van plantejar la restauració de la imatge, van preferir deixar el Crist sense aquestes extremitats i, en

canvi, escriure una frase al travessar de la Creu que recorda qui la llegeix que els braços de Jesús a la terra som els cristians. «El Senyor ens ha regalat la vida, els sentits, les potències, gràcies incomptables: i no tenim dret a oblidar que som, cadascú, un obrer, entre tants, en aquesta heretat, en la qual Ell ens ha posat per col·laborar en la tasca de dur l'aliment als altres»^[5].

El passatge dels Fets dels Apòstols acaba amb l'arribada de sant Bernabé i sant Pau a Antioquia, per reafirmar en la fe els qui s'havien convertit. A aquesta ciutat, la difusió de l'Evangelí creixia amb força. I va ser aquí mateix on els deixebles van ser anomenats per primera vegada “cristians” (cf. Ac 11, 26). Fa la impressió que aquest nom va sorgir fora de la comunitat cristiana, però que en qualsevol cas va ser ben rebut pels nostres primers germans en la fe. ¡Amb quant d'orgull el portarien!

En dir que som cristians expressem la nostra pertinença al Senyor i el desig d'identificar-nos-hi. Recordar que som cristians, i recordar les obres de Déu en nosaltres, ens ajudarà a revifar la consciència d'estar a les mans de Jesús i de ser col·laboradors seus al món.

---

[1] Francesc, Homilia, 7-III-2019.

[2] Ibid.

[3] Francesc, Regina Coeli, 17-IV-2016.

[4] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 250.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 49.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dimarts-de-la-quarta-
setmana-de-pasqua/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dimarts-de-la-quarta-setmana-de-pasqua/) (01/04/2026)